

HEMEN YARIN OLSUN

Pelin TEBEROĞLU

Daha önce dokuz projeye katıldım, sayılarca çocuk, sayamayacağım kadar anı...

Bu sefer Sakarya'ya yönümüz.

Depoya gidiliyor, hazırlıklar yapılıyor, ekiple kaynaşılıyor...

Yolumuz kısa, hemen çocuklarla kavuşacağız derken geç kalıyoruz...

Saat gece 10, acaba çocuklar uyumuş mudur diye düşünürken araba okula yanaşiyor.

Doğantepe YİBO'nun kapısına dizilmiş gülen yüzler, el sallıyorlar bize.

Arabadaki 28 gönüllünün hepsi heyecanlı, koşar hızla arabadan iniyor.

Hemen tanışıyoruz hepsiyle...

Sanki aylardır tanışmışız gibi sıcak hepsi bize karşı.

Meraklı gözlerle bakıyorlar.

Sekizinci sınıflar ev sahibi olarak yatakhaneye yerleştiriyorlar bizi. Tüm kızlar toplanıyoruz, beraber oturuyoruz, konuşuyoruz...

Onların hayallerini, merak ettiklerini dinliyoruz biz gönüllüler.

O geceki nöbetçi öğretmen de eski YİBO'luymuş meğerse, bize sevgi dolu bakıyor, İLKİYAR'ın ona da dokunduğundan bahsediyor.

Sevgili Melek ve gönüllülerimizden Ecemnur bize şarkı söylüyorlar...

Ortaokul öğrencilerine masal okuyoruz o gece. Önce bilemiyoruz, acaba istemezler mi, tereddüt ediyoruz... Halbuki nasıl mutlu oluyorlar...

Masaldan sonra "Hemen yarın olsun, biz heyecandan uyuyamayız ki" diyorlar...

Ertesi gün daha da kaynaşyoruz çocuklarla. Kahvaltıdan sonra sabah sporu, ilk defa civciv oyununu kazanan ben... Etkinliklerin ilk saati, altı ilkokul çocuğu ile resim etkinliği yapıyoruz. Parmak boya ları gördüklerindeki sevinçleri... Resimlerin üstüne “pelin abla” yazmayı ihmal etmiyorlar, benim gözlerim doluyor... Parlak eteği ile sessizce resim yapan Azra, istediği boya ları alamayınca küsen tatlı mı tatlı Melisa, farklı sorularıyla dikkatimi çeken Berat...

Gün ilerliyor, etkinlikler geçiyor, öğlen yemeğinde birlikte sıra bekliyor, beraber ip atlıyoruz, deneylere çocuklarla şaşıyoruz. Akşam yemeğinden sonra gece deneyleri ve eğlencemiz... Çekingen fakat bir o kadar da dans etmeye istekli Duygu’yu ikna ediyorum karşılıklı göbek atmaya...

Gönüllülerle odalarımızda bulduğumuzda hiçbirimizde yorgunluktan eser yok... Günün kritiğini yapıyoruz, tanıştığımız çocukları birbirimize anlatıyoruz, nasıl daha iyi abla abiler olabiliriz diye konuşuyoruz...

Gece yatağıma uzandığımda aklımdan “İLK YAR bana iyi geliyor” düşüncesi geçiyor... Bu güzel çocuklarla tanışmak, onlara kavuşmak öyle bir his ki...

Her geçen gün daha da mutlu oluyorum İLKİYAR'lı olduğuma.
Umarım ki ben de İLKİYAR'a iyi geliyorumdur,
tüm bu çocukların hayatlarına dokunabiliyor, biraz olsun etki edebiliyorumdur.

İLKİYAR'da nc yılımda onuncu projem Sakarya projesi.
Bu üç yıldı beni en çok etkileyen projem...

Teřekkür ederim, İLKİYAR'a, gönüllülere, hocalarıma, tüm bağışlara... Bana (ve
umarım ki çocuklara) hayattaki en güzel anları yaşattığınız için...

Pelin Teberoğlu

Bođaziçi Üniversitesi İngilizce
đretmenliđ 3